

—Ами книги тѣ?

—Сичкы тѣ остави въ мѣнастырѣ тѣ. Сега ся моли на броеници, а въ книгѣ не поглѣдва, зацо то ся бои отъ първытѣ искушенія. Много време ся мѣчи той съ тѣзи искушенія, а сега вече нѣма нищо: привикна. Казва че е забравилъ вече и да чете; дай му книгата,—нищо нѣма да разбере.

—То ще рѣче, отъ колѣ време ся спасава?

—Отъ колѣ. Има чотырсѣтъ години. Кога то азъ додохъ въ Св. Горѣ, той вече живѣше въ пещерѣ тѣ, отъ тогава на самъ има дванайсѣтъ години... А че ей го и него насрѣща ны.

Лукыанъ ся приближи до Антима и спорѣдъ обычай тѣ му цалува рѣка. Антимъ нищо му не отговори, безъ да излѣзе изъ келія тѣ, втрѣнчи ся въ мѣнь съ видимо безпокойство.

—Кой е този? попита той по грѣцкы Лукыана.

—Кой? То ся знае рабъ Божій! Зацо пыташъ?

Антимъ безъ да му продума тосѣ часъ му ся поклони.

—Прости ма отче! Азъ отъ колѣ време не сѣмъ виждалъ мѣрскы хора, нотъ това лукавый ма помрачи. Прости ма!

—Богъ да та прости;—отговори смаяно Лукыанъ.

Ный сѣдналихъ на камъны тѣ. Антимъ не знаеше що да стори съ насъ. Той много време ся луташе, то до насъ, то до келія тѣ и най послѣ ны донесе поедна ягодѣ и малко вода. Ный похалихъ, а стоанинъ тѣ сѣдна на стѣрнѣ врѣхъ единъ камъкъ и на изглѣдваше изъ подъ вѣжды.

—Ты русецъ ли си? попита мя той най послѣ.

—Русецъ.

—А! русецъ, то ще рѣче че си православенъ; а нѣкъ